

ЕТИКА ТА ДЕОНТОЛОГІЯ В ХІРУРГІЇ

Яровець А. І., Краснощок С. О. – студ.

Науковий керівник – доц. Г. І. П'ятикоп

Сумський державний університет, кафедра загальної хірургії

В епоху, коли все дедалі більше посилюється технократизація медицини, загострюється боротьба за економічну доцільність діяльності лікаря, питання біоетики та деонтології набувають все більшої актуальності. Безумовно, не викликає сумніву той факт, що обличчя сучасного лікаря визначається не тільки технічним боком його діяльності, але й поведінкою біля ліжка хворого, манерою спілкування, ефективністю його взаємодії з пацієнтами, їхніми родичами, своїми колегами, а також молодшим медичним персоналом.

На сучасному етапі розвитку медичної науки особливо вагомим стає питання поєднання раціонального, технічного та емоційного, етичного у хірургічній практиці.

За радянських часів була створена й дотепер успішно функціонує модель хірурга-технократа, насаджується практика беземоційного сприйняття особистості хворого.

Такий стан речей є, по суті, дефектом не хірургії як медичної науки, а деяких лікарів-хірургів, які формують спільноти, що в подальшому приймають рішення і впливають на колективне мислення цілого покоління лікарів.

Успіх лікування безпосередньо залежить від здатності лікаря знайти потрібний індивідуальний підхід до кожного пацієнта, до кожного страху, до кожної надії...

Усе викладене набуває особливої актуальності в умовах загальнодоступності довідкової медичної літератури будь-якого напрямку в мережі Інтернет, що часто призводить до переоцінки власного розуміння перебігу захворювання з боку пацієнта, схильності до самолікування, підвищення інтересу до альтернативних методів лікування. При цьому з боку лікаря вкрай важливим стає вироблення диференційованого підходу до представників різних професій, віросповідань, культур, соціальних прошарків.

Особливо важливим слід вважати таке поняття, як милосердя. Забуте і таке рідко вживане у наш час слово «милосердя» відображає вміння лікаря співчувати хворому, співпереживати йому, розділяти з ним його страждання, приймати його стан співчувати його горю та протягувати руку допомоги у хвилини скорботи.

Значне місце в лікувальному процесі займає встановлення емоційного контакту між хворим і пацієнтом.

Слід пам'ятати, що посмішка, відкритий, доброзичливий погляд, підбадьорюючий тон можуть позитивно впливати на процес лікування та одужання. Навпаки, сумніви на обличчі, жести невпевненості, тривога у погляді лікаря здатні самі по собі відправити хворого у стан стресу й страху.

Здійснення індивідуального, емоційного контакту, відбиваються на розмові між лікарем і хворим.

Хвилини щирої, зацікавленої бесіди між лікарем і хворим створюють міцний фундамент для успішної і часто тривалої боротьби за здоров'я й саме життя.

У практичній роботі не слід недооцінювати ролі фізичного контакту лікаря та пацієнта. Доведено, що дотик – більш дієвий метод заспокоєння, ніж слова, особливо у випадках, коли необхідно вгамувати страх або настроїти пацієнта на ефективну і продуктивну взаємодію.

Медицина, як і будь-яка наука, є великою мірою мистецтвом. А мистецтво самої медицини полягає в тому, щоб розвивати і використовувати сприйнятливості до мови і емоцій, що необхідно для того щоб стати хорошим клініцистом.

Емоційні та необдумані висловлювання можуть стати причиною погіршення стану хворого та відвести лікаря в бік від дійсного стану справ, зашкодити постановці правильного діагнозу.

Варто пам'ятати, що здатність вчасно почути пацієнта, відчутти його на емоційному рівні може визначити необхідність у проведенні своєчасної корекції схеми лікування, що стане основою у кінцевому результаті перемоги над хворобою.